

Příběh Kněžích hor

Bylo - nebylo. Věřte - nevěřte. Tento příběh se odehrál před mnoha staletími, téměř před 900 léty a ještě neskončil.

Životy žité v 11. století velice ovlivnily vše, co následuje a pokračuje až do dnešních dob a čeká na dořešení.

Co se tedy v té dávné době odehrálo.

V tomto kraji, který byl celkem hustě osídlen, vládl mír. Všechna strategická místa a důležité vrcholy kopců byly obsazeny a stráženy. Lidé, spojeni s přírodou a s vesmírem, uměli poznat, jakou silou to které místo oplývá. Nebyla to ledajaká síla – byla to síla světla – posvátnost Boha.

V té době žili lidé, jejichž napojení na vesmír a matku Zemi bylo výjimečné. Uměli komunikovat a spolupracovat s těmito silami. Říkalo se jim kněžím. U každého kmene a hradiště takoví lidé byli a byli velice vážení pro svůj um, moudrost a radu. Uměli mnohé předvídat, mnohé neduhy léčit a vyznali se v mystériích světa.

Obývali téměř každé hradiště, a to i v celé skupině několika kněžích, spojených určitou hierarchií podle jejich umu. Zvláštní pozornosti se těšily kněžky.

A tak to bylo i na Kněžích hoře. Hradiště zde vybudované mělo velmi dobré opevnění. Kníže vládl moudře a spravedlivě a rád se radil právě s kněžím. Na akropoli s ním žila družina kněžích a družina kněžek. Největším umem vládla právě ta nejvyšší kněžka.

A u ní náš příběh začíná. Jak už to bývá, nic není jen černé nebo bílé. Pokud však propadne temným silám člověk, který umí všelijaká kouzla a ještě má důvěru svého okolí, neštěstí může být blízko. Ale vše popořádku.

Hradiště žilo svým tempem. Spolupracovalo také s okolními hradišti a přátelilo se s nimi. Kníže byl dobrý vůdce. Měl jako každý z nás jednu slabost a tou byla právě kněžka. Často ji navštěvoval, dvořil se jí, ale výsledek žádný. Kněžka jím opovrhovala kvůli této jeho slabosti a její pýcha rostla. Když viděla, že kníže je pro ni ochoten cokoli udělat, zrodil se u ní černý plán.

Proč by měl kmeni vládnout takovýto kníže, slaboch, když ona je ta nejvyšší, ona je tím jediným vůdcem kmene, ona jediná musí mít všechnu moc. Takovým myšlenkám dovolila, aby se jí usadily v srdci a začala spřádat plány a uvazovat temné nitky i kolem nic netušících kněžích a kněžek v obou družinách. Někteří ani nevěděli, k čemu se nechali přemluvit či zatlačit do kouta, a šli jí na ruku. Nikdo neměl důvod ji podezřívat, a tak snadno mohla intrikovat.

Rozhodující chvíle nastala, když kněžka zjistila, že se jí kníže už nedvoří, že se od ní odvrátil a začal pokukovat po jiné dívce. Co však bylo pro kněžku nejhorší – tou dívkou byla chudobná

posluhovačka při hostinách ze sousedního hradiště. To kněžku rozzuřilo nejvíce, až zezelenala zlostí a vařila se v ní všechna krev. „Mě vyměnil za chudou, bezvýznamnou dívku! Mě, tu co je nejlepší ze všech! Mě, tu nejvyšší! No to si odpyká! JÁ budu vládnout! To všichni uvidí! JÁ a nikdo jiný! JÁ jsem ta vyvolená! Všichni ostatní jsou jen služebníci, jen bezvýznamní lidé! Uskutečním to, o čem už dlouho sním a vše dovedu do konce!“ takto přemýšlela a soptila.

Začala utahovat smyčku kolem lidí, kněžích, kteří by jí mohli vše překazit. A jakoby její černé úmysly přilákaly pohromu. Ta se zanedlouho objevila. Horda dravých nájezdníků se přiblížila k hradišti. Zlo, nářek a neštěstí přicházely s nimi. Ničili vše, co jim přišlo do cesty. Pod Horou cítili, že mají pramalou šanci ji dobýt – Hora posvátná zářila do okolí a odháněla vše temné. Nájezdníci však trpělivě čekali, protože cítili silné spojení na temné nitky přímo v centru hradiště.

Jejich šance přišla. Od pyšné kněžky. Její zrada dokonala vše. Intriky dovršily pohromu.

Povedlo se jí otrávit vysoce postavené kněží, aby ji nemohli odhalit dříve, než by svůj plán do puntíku uskutečnila.

Při jednom nájezdu byl kníže ve střetu raněn šípem do ramene. Rána byla hluboká a žádné bylinkářce ani ranhojičce se ji nedařilo zhojit. Povolali tedy kněžku, aby zapojila všechny svůj um a kouzla a zachránila knížete. Věděla, že ho může zachránit, že to umí, ale neudělala to. Kníže zemřel. To však bylo velmi podivné a zbylá rada kněží najednou uviděla tu zradu. Jala kněžku a popravila ji.

Pozdě však, velmi pozdě, vyšla zrada najevo. To už se horda lupičů přiblížila tak blízko, že lidé v hradišti nevěděli hrůzou co dělat. Cítili, že se neubrání, jsou oslabení. Zkusili tedy poslední možnost, a to, obětovat bohům. Mysleli si, že jim nezbývá nic jiného než obětovat lidské dítě. Byla to malá holčička. Už se schylovalo k obřadu, když v tom zaútočili nájezdníci a dokonali zkázu. Vyplenili a vypálili celé hradiště. Pobili všechny. Jen...

Jen nevěděli, že zůstalo na živu malé děvče připravené na svůj poslední obřad. A to dítě uvidělo celou hrůzu. Zůstalo tam úplně samo do té doby, než přišli lidé ze sousedního hradiště a odvedli ji odtud pryč.

A co že to má společného s dnešní dobou? Víc, než by vás napadlo a víc, než si myslíme. Do Hory se totiž dostala vedle světla také ta temná síla, která převzala moc a ovládala celý kraj. Je teď důležité zlou moc umenšit a ukotvit zde světelný sloup, který navrátí Hoře celou její sílu a bude požehnáním v kraji.

Tak neváhejte a přispějte svým srdcem.

Kdo jiný na Hoře žil, než my zde!

Ukázka z knihy: Martina Baarová, Poutníci světla